

Silkesløjfer steg tilvejrs som udfoldede Sommerfuglevinger. Og under disse Vinger sad et Par dejlige sortebrune Øjne, fulde af Liv og Mod og Skælmeri. Og disse Øjne betragtede ham endda med en umiskendelig Interesse, en dristig Nysgærrighed, der var i høj Grad smigrende for hans Forfængelighed.

»Naa saaledes ser De altsaa ud,« sagde Fru Salomon efter med et lidt afmaalt Nik at have besvaret Pers Hilsen. »Min Søn har jo saa ofte talt om Dem. De er Ingeniør, ikke sandt?«

»Jo, — javist!« svarede Per adspredt; — han kunde ikke faa sine Øjne bort fra den unge Pige, hvis Blik heller ikke slap ham, omend det mere og mere skjulte sig bag de nedsænkede Øjenlaag.

Iøvrigt varede Underholdningen kun et Par Minutter. Ivan var imidlertid stegen op; og efter at Fru Salomon havde sagt, at hendes Søns Venner altid var velkomne i hans Hjem, veksledes der atter en ceremoniel Hilsen, og Vognen rullede afsted.

Helt varm i Kinderne gik Per ind imod Byen. Og efter at have gaaet knap et halvt hundrede Skridt standsede han og saa' sig tilbage.

Med Øjnene fulgte han den lilla Parasol, indtil den forsvandt for ham i en Støvsky. Endda blev han staaende og stirrede en Stund tankefuld efter Kuskens og Tjenerens to solbeskinnede høje Hatte . . . Og med ét syntes han ganske